

«БЕЛЛЬРОЗ»

Лу

У тілі, якого торкнулася магія, є щось моторошне. Більшість людей найперше помічає запах — не гниль розкладу, а нав'язливу солодкість у носі, різкий смак на язичку. Окремі люди також відчують тріпотіння в повітрі. Ауру, що тримається на шкірі трупа. Неначе сама магія досі чомусь присутня, стежить і чекає.

Живе.

Звісно, ті, кому вистачає дурості про таке патякати, опиняються на вогнищі.

За останній рік у різних куточках Бельтерри було знайдено тринадцять тіл — удвічі з лишком більше, ніж у попередні роки.

Хоча Церква всіляко старалася приховати таємничі обставини кожної смерті, всіх загиблих поховали в закритих трунах.

— Он він, — Коко показала на чоловіка в кутку. Хоча світло від свічок падало так, що було видно тільки половину його обличчя, завдяки золотій парчі плаща й важкій емблемі на шії його неможливо було сплутати ні з ким. Він заціпенів у кріслі, явно почувавшись незатишно, тимчасом як до його круглого черева тудилася напівгола жінка. Я мимоволі всмінулася.

Лише мадам Лабелль могла залишити такого аристократа, як П'єр Трамбле, чекати в нутрощах борделю.

— Ходімо, — Коко показала на столик у протилежному кутку. — Невдовзі має прийти Бабетта.

— Що це за пафосний осел, що носить у жалобі *парчу*? — спитала я.

Коко зиркнула на Трамбле через плече й дурнувато всмінулася.

— Осел, у якого водяться гроші.

Сьоме зі знайдених тіл належало його доньці Філіппі.

Після того як дівчина зникла гупої ночі, аристократію вразила раптова з'ява Філіппи — з розітнутим горлом — на краю Л'О-Меланколік. Але це було не найстрашніше. Королівством поповзли чутки, буцімто її знайшли сивою, зморщеною, з каламутними очима та покрученими пальцями. Філіппа перетворилася на стару бабу, маючи всього двадцять чотири роки. Люди з кола Трамбле просто не могли цього осягнути. Ніхто не чув, щоб дівчина мала ворогів чи охочих поквитатися з нею, тож така жорстокість щодо неї була непоясненна.

Однак, хай навіть *Філіппа* й не мала ворогів, її батько, пафосний осел, нажив їх удосталь, торгуючи магiчними речами.

Смерть його доньки була пересторогою: не можна експлуатувати відьом без наслідків.

— *Bonjour, messieurs*¹, — до нас підійшла куртизанка з волоссям медового кольору і з надією закліпала віями. Помітивши, як безсоромно вона пожирає поглядом Коко, я захи-

¹ Добрий день, панове (*фр.*). (Тут і далі прим. перекладачки, якщо не зазначено іншого.)

хотіла. Адже навіть під чоловічою личиною Коко мала приголомшливий вигляд. Хоча насичено-смагляву шкіру її рук, які вона ховала в рукавичках, псували шрами, лице в неї залишалося гладеньким, а чорні очі блищали навіть у напівтемряві. — Чи можу я спокусити вас приєднатися до мене?

— Вибач, дорогенька, — заговоривши найуслівішим голосом, на який була здатна, я погладила куртизанці долоню, як це до мене робили інші чоловіки. — Але цього ранку ми зайняті. Невдовзі до нас приєднається мадемуазель Бабетта.

Вона надулася на якусь мить, а тоді перейшла до нашого сусіда, який радо прийняв її запрошення.

— Як думаєш, товар при ньому? — Коко пильно оглянула Трамбле від лисої маківки до підшов начищеного взуття, затримавшись на нічим не оздоблених пальцях рук. — Бабетта могла збрехати. Можливо, це пастка.

— Бабетта, може, й брехлива, та не дурна. Не стане вона продавати нас, доки ми їй не заплатили.

Я з похмурим зачудуванням стежила за іншими куртизанками. Талії в них були затягнуті, груди мало не вивалювалися з одягу, та вони граційно танцювали серед відвідувачів, не наче їх не душили поволі корсети.

Однак заради справедливості варто сказати, що на багатьох із них не було корсетів. І взагалі не було нічого.

— Маєш рацію, — Коко витягнула з плаща нашу калитку й кинула її на стіл. — Вона зробить це опісля.

— Ах, *mon amour*¹, ти мене раниш, — перед нами з'явилася Бабетта, всмінулася й смикнула мій капелюх за крису. Вона, на відміну від колежанок, по змозі прикривала бліду шкіру багряним шовком. Усе інше, зокрема й шрами, ховав

¹ Моя любове (*фр.*).

товстий білий шар косметики. Шрами зміїлися по її руках і грудях, утворюючи візерунок, приблизно такий, як у Коко. — А діставши ще десять золотих крон, я не зрадила б вас навіть *уві сні*.

— Доброго ранку, Бабетто, — я хихотнула, виставила на стіл одну ногу й відкинулася назад, спираючись на задні ніжки стільця. — Знаєш, у тебе просто надзвичайний дар з'являтися за кілька секунд до чи після наших грошей. Ти що, відчуваєш їхній запах? — повернулася до Коко. Від тамованої усмішки в неї сіпалися губи. — Вона неначе відчуває їхній запах.

— *Bonjour*¹, Луїзо, — Бабетта поцілувала мене в щоку, а тоді нахилилася до Коко й понизила голос: — Козетто, ти, як завжди, маєш приголомшливий вигляд.

Коко закотила очі.

— Ти спізналася.

— Прошу пробачення, — Бабетта із солодкавою усмішкою нахилила голову. — Однак я вас не впізнала. Ніколи не зрозумію, чому такі гарні жінки вперто маскуються під чоловіків...

— Жінки без супроводу привертають забагато уваги. Сама знаєш, — я зі звичною легкістю забарабанила пальцями по столу й вимушено всміхнулася. — Кожна з нас може виявитися відьмою.

— Та невже! — вона змовницьки підморгнула. — Лише дурень прирівняв би двох таких чарівних панянок, як ви, до таких мерзенних, жорстоких істот.

— Звісно, — кивнула я й насунула капелюха ще нижче. Якщо істинну природу Коко й Бабетти викривали шрами, то Дам-Бланш² могли існувати в суспільстві практично непо-

¹Добрий день (*фр.*).

²Білі Пані (*фр.*).

мітно. До них могла належати смаглява жінка, що всілася на Трамбле. Або куртизанка з медовим волоссям, яка щойно зникла, піднявшись сходами. — Але Церква спершу розпалює багаття. А вже потім ставить запитання. Бути жінкою зараз небезпечно.

— Тільки не тут, — Бабетта розкинула руки й усміхнулася. — Тут ми в безпеці. Тут про нас дбають. Пропозиція моєї господині досі чинна...

— Твоя господиня спалила б тебе — і нас, — якби дізналася правду, — я знову зосередилася на Трамбле, чие очевидне багатство встигло привабити ще двох куртизанок. Він гречно боронився від їхніх спроб залізти йому в штани. — Ми тут заради нього.

Коко висипала на стіл вміст нашої калитки.

— Десять золотих крон, як і було обіцяно.

Бабетта понюхала й задерла носа.

— Гм-м... я наче запам'ятала двадцять.

— Що? — мій стілець гепнув об землю. Найближчі до нас відвідувачі закліпали, витріщившись у наш бік, але я не стала на них зважати. — Ми зійшлися на *десяти*.

— Це було раніше, ніж ви образили мої почуття.

— Хай йому грець, Бабетто, — Коко хутко прибрала наші гроші, поки Бабетта до них не дотягнулася. — Ти знаєш, як довго нам доводиться збирати таку суму?

Я заговорила, ледве не зриваючись на крик:

— Ми навіть не знаємо, чи є перстень у Трамбле із собою. Бабетта лише знизала плечима і простягнула долоню.

— Не я винна в тому, що ви досі зрізаєте гаманці на вулиці, як прості злочинниці. Тут, у «Белльроз», ви заробили б утричі більше за одну-єдину ніч, але ви надто горді для цього.

Коко глибоко вдихнула. Її руки, що лежали на столі, стиснулися в кулаки.

— Послухай, нам шкода, що ми образили твої делікатні почуття, та ми зійшлися на десяти. Ми не можемо дозволити собі...

— Козетто, я чую дзвін монет у твоїй кишені.

Я вражено витріщилася на Бабетту.

— Хай йому біс, ти справжня хортиця.

Вона зблиснула очима.

— Ну ж бо: я тут, ризикуючи собою, запрошую вас підслухати, як моя господиня веде справи з мосьє Трамбле, та ви ображаєте мене, наче...

Однак саме цієї миті зі сходів плавно спустилася висока немолода жінка. Темно-смарагдова сукня підкреслювала її полум'яне волосся й фігуру, схожу на пісочний годинник. Щойно вона з'явилася, Трамбле незграбно підвівся, а куртизанки довкола нас, зокрема й Бабетта, поприсідали в низьких реверансах.

Доволі дивно було бачити, як голі жінки роблять реверанси.

Мадам Лабелль, із широкою усмішкою взявши Трамбле за руки, розцілувала його в обидві щоки та стиха щось промовила — що саме, я не розібрала. Коли вона взяла його попід руку й повела через усю залу до сходів, мене пройняв панічний жах.

Бабетта краєчком ока стежила за нами.

— Хутко визначайтеся, *mes amours*¹. Моя господиня — жінка зайнята. Її справи з мосьє Трамбле триватимуть недовго.

Я гнівно зиркнула на Бабетту, опираючись бажанню схопити її обома руками за гарну шию й стиснути.

¹ Мої любі (*фр.*).

— Можеш принаймні сказати нам, що купує твоя господиня? Вона ж мусила щось тобі сказати. Це перстень? Він зараз у Трамбле?

Вона всміхнулася, наче кицька, що внюхала вершки.

— Можливо... за додаткові десять *крон*.

Ми з Коко безнадійно презирнулися. Якщо Бабетта не буде обережною, то невдовзі дізнається, якими *мерзенними* й *жорстокими* ми можемо бути.

«Белльроз» міг похвалитися дванадцятьма розкішними кімнатами, в яких тамтешні куртизанки приймали гостей, але Бабетта не повела нас до жодної з них. Натомість вона відчинила ніяк не позначені тринадцяті двері в кінці коридору й завела нас усередину.

— Вітаю, *mes amours*, перед вами очі й вуха «Белльрозу».

Я закліпала, чекаючи, коли мої очі пристосуються до темряви в цьому новому, вужчому коридорі. Туди пропускали зовсім трохи світла дванадцять вікон — прямокутних, великих, розташованих уздовж однієї стіни на однаковій відстані одне від одного.

Однак, придивившись, я збагнула, що то зовсім не вікна, а портрети.

Я провела пальцем по носу на найближчому до себе портреті — зображенні прекрасної жінки із соковитими формами та принадною усмішкою.

— Хто це?

— Знані куртизанки минулих днів, — Бабетта трохи помовчала, захоплено й сумовито глипаючи на ту жінку. — Колись на цьому місці висітиме мій портрет.

Я, суплячись, нахилилася ближче, щоб оглянути жінку, про яку йшлося. Її зображення чомусь було віддзеркалене,